

Arrest

nr. 280 053 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 mei 2022 en op 20 juni 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 juli 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtoun te zijn van etnische afkomst en een soennitisch moslim te zijn. U bent ongeveer 22 jaar geleden geboren in Sarshaye Mayabanda, in het Rodat district in de provincie Nangarhar. U woonde daar uw hele leven met uw ouders, broers en zussen. U zat op het moment van uw vertrek in de 11e graad en volgde extra cursussen Engels en wiskunde. U hielp af en toe op de velden van uw familie. Uw vader werkte als ingenieur voor de Norwegian Refugee Council (NRC).

Op 19 april 2018 kreeg u bij u thuis een dreigbrief waarin stond dat uw vader moest stoppen met zijn werk bij de NRC en waarin hij bedreigd werd. Uw vader gaf geen gevolg aan de dreigbrief. Op 31 juli 2018 was uw vader aanwezig op een vergadering in Jalalabad toen het vluchtelingenkantoor getroffen werd door een aanslag. Uw vader kon ontsnappen door uit het gebouw te springen, maar raakte gewond en moest voor lange tijd verzorgd worden. Na de aanslag ging u eveneens naar Jalalabad, waar u gedurende een jaar voor het grootste deel van uw tijd bij uw maternale oom verbleef. In die periode bracht u uw vader op regelmatige basis naar het ziekenhuis voor verzorging. U keerde af en toe voor een dag of twee naar huis terug. Enige tijd na de aanslag kreeg u bij uw thuis een tweede dreigbrief. Daarin werden zowel u als uw vader bedreigd met de dood. Op dat moment was u zelf thuis. U nam de brief en ging naar Jalalabad bij uw vader. U toonde de brief aan uw vader, die u adviseerde om het land te verlaten. Kort na de tweede dreigbrief – in de zomer van 2019 – heeft u het land verlaten. In tussentijd kreeg uw vader ook telefonische bedreigingen.

In de zomer van 2019 reisde u naar Pakistan. Vervolgens reisde u via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië en een aantal onbekende landen naar België, waar u aankwam op 27/02/2021. Op 01/03/2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)

Na uw vertrek kreeg uw maternale oom nog een bezoek van de taliban. Daarbij doorzochten zij het huis op zoek naar u.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, een kopie van de taskara van uw vader, kopieën van schooldocumenten van uw vader, een kopie van een brief van het Sehat-e-Ama ziekenhuis, een kopie van een brief van het vluchtelingenkantoor, twee originele dreigbrieven, kopieën van medische documenten van uw vader, kopieën van certificaten van opleidingen van uw vader, kopieën van werkcontracten van de NRC voor uw vader, een kopie van een brief van de stammenraad, foto's van uw vader die gewond is en een aantal filmpjes betreffende de aanslag en het bezoek van de taliban

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van uw vrees voor vervolging omwille van het werk van uw vader en het feit dat u cursussen Engels volgde, waardoor u en uw vader meermaals bedreigd waren en uw vader gewond geraakte bij een aanslag en uiteindelijk stierf aan de gevolgen. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste slaagt u er doorheen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet in om duidelijkheid te scheppen over wie u precies vreest of door wie u en uw vader bedreigd zijn.

Om te beginnen legde u bij de DVZ tegenstrijdige verklaringen af over wie u en uw vader bedreigde. Enerzijds verklaarde u dat het om de taliban ging (Vragenlijst CGVS, vraag 5), anderzijds gaf u aan dat het Daesh was (Vragenlijst DVZ, punt 37). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u eveneens dat de twee dreigbrieven van de taliban waren (CGVS 1, p. 22). Bij het bespreken van de eerste dreigbrief werd u geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen en werd u eveneens gewezen op het feit dat uit de vertaling van de brief blijkt dat het om een brief van Daesh ging. U verklaarde dat u niets over Daesh had verteld en dat het brieven van de taliban waren. Op de vraag waarom ze bij de vragenlijst van de DVZ dan Daesh hadden geschreven, antwoordde u dat u dat niet weet en dat u tegen uw advocaat had gezegd dat het brieven van de taliban waren. U gaf aan dat u niet had opgemerkt dat er Daesh geschreven stond en voegde er aan toe dat het van de taliban was. Dit is geen afdoende verklaring aangezien in uw administratief dossier duidelijk Daesh geschreven staat en u dit bijgevolg zo verklaard zal hebben. Op de vraag of u dan ooit bedreigd werd door Daesh, antwoordde u expliciet 'nee' (CVGS 1, p. 25). Uit uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat u er van overtuigd was dat

de brieven afkomstig waren van de taliban. Op de vraag of de eerste dreigbrief van de taliban was, antwoordde u expliciet 'ja' (CGVS 1, p. 25). Tijdens het tweede gehoor veranderde u uw houding en legde u meer twijfels aan de dag over wie u bedreigde. Hoewel u eerst verklaarde dat de eerste dreigbrief van de taliban was (CGVS 2, p. 17), gaf u later aan dat u niet wist van wie de eerste brief was, aangezien zowel Daesh als de taliban terroristische groeperingen zijn (CGVS 2, p. 20). Als u gevraagd werd van wie de tweede dreigbrief was, verklaarde u dat er Islamitisch Emiraat op geschreven stond (CGVS 2, p. 27). U werd gewezen op het feit dat u bij de DVZ en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had verklaard dat de brieven van de taliban waren en dat u tijdens het tweede gesprek twijfels uitte over van wie de brieven waren. Daarop antwoordde u dat u Islamitisch Emiraat had gelezen en dat ze bij Daesh soms iets anders schrijven. U kreeg dan de vraag waarom u bij de DVZ en tijdens de interviews op het CGVS duidelijk verklaarde dat het om de taliban ging. Hierop verklaarde u dat u dat zei omdat er Islamitisch Emiraat stond en dat u daarom dacht dat het de taliban was. Hoewel Islamitisch Emiraat inderdaad naar de taliban verwijst, is uit de vertaling gebleken dat dit niet in de brieven staat, er staat echter wel Islamitisch kalifaat. Op de vraag waarom u dan niet had gezegd dat u het niet wist in plaats van te zeggen dat het de taliban was, verklaarde u opnieuw dat u op basis van de woorden 'Islamitisch Emiraat' dacht dat het om brieven van de taliban ging. Als u tot slot gewezen werd op het feit dat er op de brieven duidelijk de zwarte vlag van Daesh staat, die duidelijk verschilt van de vlag van de taliban aangezien u zelf verwijst naar de witte vlag van de taliban, gaf u aan dat u dat niet gemerkt had (CGVS 2, p. 27). U slaagt er niet in om eenduidige verklaringen af te leggen over wie u en uw vader bedreigde. Bovendien staan uw voorzichtige verklaringen tijdens het tweede gehoor haaks op de overtuigende verklaringen van het eerste persoonlijk onderhoud. Daarnaast is het ook weinig waarschijnlijk dat u niet gemerkt had dat de vlag van Daesh op de brieven stond, aangezien dit een prominente plaats bekleedt op de brief. Tot slot blijkt uit de vertalingen dat er Islamitisch kalifaat staat vermeld en zelfs expliciet 'Islamitische Staat in Khorasan', hetgeen duidelijk verwijst naar Daesh en iets geheel anders is dan Islamitisch Emiraat. Er kan verwacht worden dat u met zekerheid kan zeggen wie u en uw vader bedreigde en wie jullie bijgevolg vrezten.

De onwetendheid over een zulk essentieel element van uw vluchtrelaas ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds in ernstige mate. Vervolgens werden nog een aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden vastgesteld in uw verklaringen met betrekking tot de dreigbrieven.

Om te beginnen legde u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u de brieven al dan niet gelezen had. Tijdens het eerste gehoor gaf u duidelijk aan dat u de eerste brief had gelezen. Op de vraag wat u met de eerste brief gedaan had, verklaarde u uit uzelf dat u die gelezen had (CGVS 1, p. 23). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud antwoordde u opnieuw expliciet 'ja' op de vraag of u de eerste brief gelezen had (CGVS 2, p. 20). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat uw naam niet in de eerste brief stond, maar in de tweede wel (CGVS 2, p. 20). Wanneer u gewezen werd op het feit dat uit de vertaling bleek dat uw naam wel in de eerste brief stond (zie administratief dossier, groene map, vertaling brieven), verklaarde u plots dat u de brief niet goed kon lezen omdat het een speciaal handschrift was. Als u gewezen werd op het feit dat u voorheen had verklaard dat u de brief gelezen had, antwoordde u dat u de brief niet volledig had gelezen (CGVS 2, p. 20). Dit is echter geen afdoende verklaring, aangezien u aanvankelijk geen enkele indicatie gaf de brief niet goed te kunnen lezen en u duidelijk uw verklaringen aanpaste naargelang de zaken waarop u gewezen werd. Het is pas wanneer u gewezen werd op een fout, dat u dit aangaf. Gezien het feit de brieven een onontbeerlijk element vormen van uw problemen, kan verwacht worden dat u dit aangaf op het moment dat u gevraagd werd of u de brief had gelezen.

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u de tweede dreigbrief al dan niet gelezen had. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u de tweede brief opnieuw gelezen had (CGVS 1, p. 21) en tijdens beide persoonlijke onderhouden vertelde u wat de inhoud was (CGVS 1, p. 21-22 & CGVS 2, p. 17). Verder tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u de tweede dreigbrief niet goed kon lezen omwille van het slechte handschrift. Op de vraag wat er dan in de brief stond, antwoordde u dat het niet weet, omdat u het niet kon lezen. Overigens gaf u aan dat u – ondanks het slechte handschrift – deze keer wel uw eigen naam kon lezen (CGVS 2, p. 27). Het is echter opvallend dat u bij de eerste brief uw naam niet zou kunnen lezen en bij de tweede wel, ondanks het feit dat het om hetzelfde handschrift gaat. U slaagt er niet in om eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot het al dan niet lezen van de brieven hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent verder ondermijnt.

Daarnaast werden ook een aantal inconsistenties vastgesteld. Om te beginnen werd een inconsistentie vastgesteld tussen enerzijds uw verklaring over wanneer de eerste dreigbrief werd afgegeven en anderzijds de datum waarop de brief werd opgesteld volgens de vertaling. U verklaarde meermaals dat de eerste dreigbrief werd afgegeven op 19 april 2018 (CGVS 1, p. 13;20;23 & CGVS 2, p. 17). Uit de vertaling van de eerste dreigbrief blijkt echter dat deze werd opgesteld op 1 Dhu al-Qadah 1439 (islamitische kalender), wat omgerekend 14 juli 2018 is. U werd gewezen op deze inconsistentie, waarop u verklaarde dat u het niet wist en dat 19 april 2018 de datum was die u wist. U verklaarde alles te vertellen wat u had meegemaakt en dat u dacht dat het die datum was (CGVS 2, p. 29). Dit is echter geen afdoende

verklaring. Het is niet aannemelijk dat de eerste dreigbrief zou afgegeven zijn voor de datum waarop de brief werd opgesteld. Daarnaast legde u ook inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over de datum waarop de tweede dreigbrief werd afgegeven. Om te beginnen verklaarde u enerzijds dat de tweede dreigbrief ongeveer 6-7 maanden na de aanslag werd afgegeven (CGVS 1, p. 16), anderzijds verklaarde u dat dit ongeveer na 3-4 weken was (CGVS 1, p. 28). Tijdens het tweede gehoor kan u dan totaal geen indicatie meer geven van wanneer de tweede brief werd afgegeven (CGVS 2, p. 28). Daarnaast bleek uit de vertaling dat de tweede dreigbrief gedateerd is op 10 Rajab 1439 (islamitische kalender), wat omgerekend 27 maart 2018 is. Dit wil zeggen dat de tweede dreigbrief niet alleen werd opgesteld voor de aanslag op 31 juli 2018, maar ook voordat de eerste dreigbrief werd opgesteld. Dit blijkt duidelijk uit de vertaling van de tweede brief, waarin wordt verwezen naar de eerste brief, de aanslag en het feit dat uw vader gewond geraakte. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat de tweede brief werd afgegeven na de aanslag. Wanneer u gevraagd werd of u kon verklaren waarom volgens de vertaling dan bleek dat deze was opgesteld voor de aanslag en de eerste dreigbrief, verklaarde u dat u de brief na de aanslag heeft ontvangen en dat u niet weet wanneer ze de brief hebben geschreven of opgesteld (CGVS 2, p. 29-30). U werd gewezen op het feit dat ze bij het opstellen van de tweede dreigbrief dan al moesten geweten hebben dat ze nog een eerste dreigbrief zouden sturen, een aanslag zouden plegen en dat uw vader daar dan bij gewond zou geraken. Daarop antwoordde u dat u niet weet wat er gebeurd is en dat u geen idee heeft wie die brieven opstelde en op welke manier. U voegde er aan toe dat u niet weet wanneer ze de brieven hebben achtergelaten en wanneer ze door uw familie gevonden zijn (CGVS, p. 30). Dit is geen afdoende verklaring. Om te beginnen gaf u doorheen beide gehoren duidelijk aan dat eerste brief werd afgegeven op 19 april 2018 en dat de tweede brief na de aanslag werd afgegeven. Het is dan ook vreemd dat u plots aangaf niet te weten wanneer ze werden afgeleverd. Daarnaast slaagt u er niet in om een logische verklaring te geven voor het feit dat de tweede dreigbrief werd opgesteld voor de aanslag en zelfs voor de eerste dreigbrief. Bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de dreigbrieven.

Tot slot legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat u aan uw vader zei tijdens het telefoongesprek na het ontvangen van de eerste dreigbrief. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u uit uzelf dat u aan uw vader de inhoud van de brief had verteld (CGVS 1, p. 24). Maar tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u gewoon aan uw vader had gezegd dat er een brief van het Emiraat was, maar dat u verder niets zei. U verklaarde dat u niet zei dat het een dreigbrief was, omdat u het niet goed kon lezen (CGVS, p. 21-22). Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop de tweede dreigbrief werd afgegeven. Enerzijds verklaarde u dat er een brief werd afgegeven als uw familie niet thuis was. De brief kwam volgens uw verklaringen uiteindelijk via uw paternale oom bij uw vader terecht (CGVS 1, p. 15). Anderzijds verklaarde u dat de tweede brief bij u thuis werd afgegeven, dat deze werd gevonden door jullie buurman en dat die vervolgens kwam aankloppen en de brief aan u gaf. U bent vervolgens naar Jalalabad gegaan en gaf de brief aan uw vader (CGVS 1, p. 21-22 & CGVS 2, p. 26). U werd hiermee geconfronteerd, waarop u verklaarde dat u niets over uw paternale oom heeft gezegd en dat de ene brief door uw broer werd gevonden en de andere door uw buurman. Wanneer uw verklaringen werden voorgelezen, herhaalde u dat de tweede brief door uw buurman werd gevonden en dat u dan naar Jalalabad ging met uw moeder (CGVS 1, p. 22). Als u gevraagd werd waarom u dan zei dat u niet thuis was, verklaarde u dat u dat niet zo gezegd had (CGVS, p. 22-23). Dit is geen afdoende verklaring aangezien u aanvankelijk duidelijk had verklaard dat u niet thuis was en dat uw paternale oom de brief naar uw vader bracht. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Op basis van bovenstaande elementen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen met betrekking tot de twee dreigbrieven. Daarnaast kunnen uw verklaringen met betrekking tot de aanslag waarbij uw vader gewond raakte niet overtuigen.

Om te beginnen legde u tegenstrijdige verklaringen af over wie volgens u de aanslag had opgeëist. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat de aanvallers van de taliban waren en dat de aanslag was opgeëist door de taliban (CGVS 1, p. 26;27). Wanneer tijdens het tweede gehoor werd gevraagd wie de aanval opeiste, verklaarde u dat het niet wist, maar dat u denkt dat het de taliban waren (CGVS 2, p. 23). U werd gewezen op het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de aanval zou zijn uitgevoerd door Daesh en dat de taliban zelfs een statement hadden uitgevaardigd, waarin ze elke betrokkenheid ontkennen (zie administratief dossier). Daarop verklaarde u dat u dacht dat het de taliban waren, maar dat zij lijken op Daesh. U werd gewezen op het feit dat u tijdens het eerste onderhoud had verklaard dat de aanvallers van de taliban waren. Daarop herhaalde u dat u dat niet zeker wist, omdat u het verschil niet kon zien. Op de vraag waarom u dan niet had gezegd dat u het niet wist in plaats van te zeggen dat het de taliban waren, verklaarde u dat u dacht dat het de taliban waren omwille van de dreigbrieven (CGVS, p. 23). U slaagt er niet in om een eenduidig antwoord te geven op wie de verantwoordelijke was voor de aanslag. Bovendien zijn uw verklaringen tegenstrijdig met de beschikbare informatie. Daarnaast linkt u hier opnieuw de brieven aan de taliban, wat dan weer tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen dat u niet wist van

wie de brieven waren. Er kan toch verwacht worden dat u eenduidige verklaringen kan afleggen over wie verantwoordelijk is voor de aanslag indien uw vader hier het slachtoffer van was en u dit in verband brengt met uw eigen vrees.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat uw vader gedaan heeft kort na de aanslag. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat hij na zijn val gebeld had naar zijn chauffeur, die hem naar het Sehat-e-Ama ziekenhuis bracht (CGVS 1, p. 27). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat hij na de aanslag naar een apotheek ging, waar ze enkele verbanden aanbrachten en een ziekenwagen belden (CGVS 2, p. 24). U werd gewezen op het feit dat u tijdens het eerste interview iets anders had verklaard. Daarop antwoordde u dat u dat niet zo gezegd had en dat de chauffeur uw vader naar het Rokhan ziekenhuis bracht, omdat ze hem niet konden verzorgen in het Sehat-e-Ama ziekenhuis. U verklaarde dat u documenten van het Rokhan ziekenhuis had neergelegd (CGVS 2, p. 24). Dit is geen afdoende verklaring. Om te beginnen was het Rokhan ziekenhuis niet vermeld tijdens het eerste gehoor en – hoewel er niet specifiek naar gevraagd werd – is het niet spontaan opgekomen. Daarnaast zijn er ook geen documenten van het Rokhan ziekenhuis in het administratief dossier terug te vinden. Er werden wel documenten gevonden van het Totakhil Insaf Hospital, wat overigens niet vermeld werd tijdens de gehoren (zie administratief dossier). Vervolgens was u ook tegenstrijdig over waar u uw vader voor de eerste keer zag na de aanslag. Enerzijds verklaarde u dat u hem zag in het Sehat-e-Ama ziekenhuis (CGVS 1, p. 27). Anderzijds verklaarde u dat u hem zag in het tweede ziekenhuis, namelijk het Rokham ziekenhuis (CGVS 2, p. 25). Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin uw vader in Pakistan verbleef voor verzorging. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat hij daar gedurende 2-3 nachten bleef (CGVS 1, p. 27-28). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat hij gedurende twee weken in Pakistan verbleef (CGVS 2, p. 25). U werd gewezen op deze tegenstrijdigheid, waarop u verklaarde dat de tolk u toen misschien niet goed had begrepen, omdat het niet mogelijk was dat uw vader maar 2-3 nachten zou gaan. U verklaarde dat hij diverse onderzoeken moest ondergaan en dat het al een nacht duurt om in Pakistan te geraken (CGVS 2, p. 25-26). U werd gewezen op het feit dat u de vorige keer aangaf dat u de tolk goed verstaan had en geen indicatie had gegeven dat er problemen waren. Daarop verklaarde u dat u toen ook twee weken had gezegd (CGVS 2, p. 25). Er dient overigens gewezen te worden op het feit dat u verklaarde dat uw vader 1-1,5 maand na de aanslag die plaatsvond op 31 juli 2018 naar Pakistan ging (CGVS 2, p. 25). Uw redenering van twee weken volgende, wil dit zeggen dat uw vader eind september – begin oktober terug in Afghanistan was. In uw dossier zitten echter nog medische documenten uit Pakistan van 29 oktober 2018 (zie administratief dossier). Tot slot legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over hoe lang u voor uw vader zorgde nadat hij gewond was geraakt en hoe lang u daarvoor in Jalalabad verbleef. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u gedurende 3-4 maanden bij uw maternale ooms in Jalalabad bleef om uw vader enkele keren per week naar het ziekenhuis te brengen (CGVS 1, p. 4). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u gedurende een jaar in Jalalabad bent gebleven om voor uw vader te zorgen (CGVS 2, p. 29). Bovenstaande elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de nasleep van de aanslag en doen bijgevolg ernstige twijfels rijzen bij uw verklaring dat uw vader aanwezig zou zijn geweest bij deze aanslag en daarbij gewond zou zijn geraakt.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kunnen er ernstige twijfels geuit worden bij uw vrees als gevolg van de aanslag op 31 juli 2018 waarbij uw vader zogenaamd gewond geraakte. Indien u echt een vrees zou koesteren als gevolg van de aanslag, kan verwacht worden dat u hierover geloofwaardige verklaringen aflegt. Bovendien kunnen ernstige twijfels geuit worden bij uw verklaring dat uw vader aanwezig was en gewond geraakt tijdens deze aanslag, gezien uw onwetendheid en tegenstrijdige verklaringen hieromtrent.

Vervolgens slaagt u er niet in om aannemelijk te maken dat uw vader overleden is. Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop uw vader overleden is. Bij aanvang van het eerste gehoor verklaarde u dat er bij de DVZ een fout was gemaakt en dat ze geschreven hadden dat uw vader om het leven was gekomen bij de aanslag. U gaf aan dat hij niet tijdens de aanslag was overleden, maar dat hij 6 maanden later was overleden (CGVS 1, p. 3). Uw verklaringen zijn echter foutief, aangezien in uw DVZ-verklaringen niet geschreven staat dat hij om het leven kwam bij de aanslag, maar dat hij ondergedoken was. Bovendien is dit tegenstrijdig met uw verklaringen van het tweede gehoor, waar u verklaarde dat hij een jaar na de aanslag overleden is en dus geen 6 maanden (CGVS 2, p. 31). Daarnaast dient gewezen te worden op het feit dat, indien uw vader effectief 6 maanden na de aanslag gestorven is, dat dit rond januari 2019 moet zijn gebeurd. U legde echter een certificaat neer dat uw vader behaalde in juli 2019 (zie administratief dossier). Hiermee geconfronteerde zijnde verklaarde u dat uw vader overleden was en of dat nu een jaar of 6 maanden was, dat u al was vertrokken (CGVS 2, p. 30). Dit is geen afdoende verklaring, er is immers een groot verschil tussen een half jaar en jaar en het gaat over een ingrijpende gebeurtenis, namelijk het overlijden van uw vader. Tot slot verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat de tweede brief ongeveer 3 à 4 weken na de aanslag werd afgegeven (CGVS 1, p. 28), dat u kort nadien bent vertrokken en uw vader 1,5 maand na

uw vertrek was overleden (CGVS 1, p. 8). Dit zou betekenen dat uw vader overleden is in november – december 2018, wat alweer niet overeenkomt met uw andere verklaringen. Deze redenering volgende is het opnieuw onwaarschijnlijk dat uw vader in juli 2019 een certificaat zou behalen. U werd hier opnieuw mee geconfronteerd, waarbij u verklaarde dat u een jaar bij uw vader was en dat hij van thuis werkte (CGVS 2, p. 31). U slaagt er bijgevolg niet in om eenduidige verklaringen te geven over het moment waarop u vader is overleden. Er kan echter verwacht worden dat u een betere indicatie kan geven van het moment van overlijden van uw vader, waardoor uw verklaringen hierover alle geloofwaardigheid missen.

Daarnaast dient ook gewezen te worden op het feit dat u bij de DVZ op 3 december 2021 verklaarde dat uw vader ondergedoken was, zoals hierboven reeds kort werd opgemerkt (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Volgens uw verklaringen bij de DVZ bent u aangekomen in België in februari 2021. U verklaarde dat u het overlijden van uw vader vernomen had toen u ongeveer 3 maanden in België was. Dit betekent dat u dit wist rond mei 2021 en deze informatie bijgevolg ter beschikking had op het moment van uw interview bij de DVZ op 3 december 2021. Het is in die zin aldus opmerkelijk dat u dit niet zo zou verklaren op de DVZ. U kreeg de vraag waarom u op dat moment niet had verklaard dat uw vader overleden was. U antwoordde dat u gezegd had dat u hem niet kon contacteren (CGVS 2, p. 30). Dit is geen afdoende verklaring, aangezien dit niet terug te vinden is in uw DVZ-verklaringen. Bovendien is dit ook tegenstrijdig met uw verklaringen van het eerste gehoor waar u stelde dat er geschreven stond dat hij overleden was tijdens de zelfmoordaanslag, hetgeen evenwel niet terug te vinden is in de Vragenlijst CGVS (CGVS 1, p. 3). Zoals hierboven reeds uiteengezet komt in uw verklaring op DVZ nergens iets naar voor dat zou verwijzen naar het overlijden van uw vader, tijdens of voor de aanslag. U werd daarom gewezen op het feit dat dit niet terug te vinden is in uw DVZ-verklaringen en u werd gewezen op het feit dat u op het moment van het DVZ-interview op de hoogte was van het overlijden van uw vader. Daarop verklaarde u dat zij dat niet gevraagd hebben en dat ze aan u vroegen om alles in het kort te vertellen. Op de vraag waarom u dan verteld had dat hij ondergedoken was en niet dat hij overleden is, verklaarde u dat ze u bij de DVZ gevraagd hadden om in het kort uw problemen te vertellen en dat ze over uw vader niets gevraagd hadden. U voegde er aan toe dat het kan zijn dat de tolk het anders vertaalde of verkeerd had begrepen. U kreeg de vraag waarom u dan zei dat hij ondergedoken was als ze er niet naar vroegen, daarop antwoordde u dat ze u gevraagd hadden kort uw problemen te vertellen en dat u niet op de hoogte bent van wat zij geschreven hadden (CGVS 2, p. 30). U slaagt er niet in om een eenduidige en aannemelijke verklaring te geven waarom er bij de DVZ geschreven staat dat uw vader ondergedoken is, in plaats van overleden. Het ene moment verwijst u naar zaken die niet zijn opgenomen in uw DVZ-verklaringen, het andere moment steekt u het op het feit dat ze er niet naar vroegen of naar het feit dat de tolk het mogelijks niet goed begrepen had. Voor de volledigheid kan eveneens worden benadrukt dat blijkt uit de vragenlijst dat u met uw handtekening heeft bevestigd dat de neergeschreven verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen en dat het neerschrift van uw verklaringen u bovendien is voorgelezen in het Pashtou, hetgeen u ook bevestigde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (vragenlijst CGVS dd.03.12.2021, laatste blad; CGVS 1, p. 3). Door deze incoherente verklaringen slaagt u er opnieuw niet in om het overlijden van uw vader aannemelijk te maken.

Tot slot slaagt u er doorheen uw verklaringen niet in om het tijdstip van uw vertrek aannemelijk te maken. Er dient gewezen te worden op het feit dat u tijdens uw gehoren op het CGVS en in vergelijking met uw DVZ-verklaringen inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop u Afghanistan verlaten heeft. Bij de DVZ verklaarde u dat u vertrokken was in de eerste maand van 2020 (Vragenlijst DVZ, punt 37). Tijdens het eerste gehoor legde u twee verschillende verklaringen af over uw vertrek, die bovendien tegenstrijdig waren met uw moment van vertrek volgens uw DVZ-verklaringen. Enerzijds verklaarde u vertrokken te zijn rond de 3e of de 4e dag van het Suikerfeest in 2020 (CGVS 1, p. 7). In 2020 vond het Suikerfeest plaats in de maand mei. Anderzijds verklaarde u dat u ongeveer een week na het ontvangen van de tweede brief het land verlaten had (CGVS 1, p. 28). Toen verklaarde u dat de tweede brief ongeveer 3 à 4 weken na de aanslag was afgegeven. Dat wil zeggen dat u in september 2018 vertrokken zou zijn. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u een jaar na de aanslag vertrokken bent (CGVS 2, p. 5). Dit wil zeggen dat u in de zomer van 2019 zou vertrokken zijn. Daarnaast verklaarde u ook nog dat u 2 à 3 dagen na de tweede dreigbrief was vertrokken (CGVS 2, p. 28), wat tegenstrijdig was met uw verklaringen van het eerste gehoor. Tot slot verklaarde u tijdens beide gehoren dat u ongeveer 8-9 maanden voor uw vertrek – en onmiddellijk na de aanslag op 31 juli 2018 - gestopt was met uw studies (CGVS 1, p. 12 & CGVS 2, p. 10-11). Volgens deze redenering bent u vertrokken in april-mei 2019. Tijdens het tweede gehoor werd u geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden. Ten eerste kreeg u de vraag hoe het kon dat u volgens uw DVZ-verklaringen ongeveer 1,5 jaar na de aanslag bent vertrokken en dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat u een jaar na de aanslag was vertrokken. Daarop antwoordde u dat u ongeveer een jaar of iets meer dan een jaar later bent vertrokken, er kon volgens u een verschil van ongeveer 2 maanden op zitten. U werd gewezen op het feit dat er tussen de zomer van 2019 en het begin van 2020 meer dan 2 maanden zitten. Daarop verklaarde u dat u een jaar in de stad

was en dat u enkele maanden onderweg was. U vertelde dat dat alles is wat u er over weet en dat u daar niet over hoeft te liegen (CGVS 2, p. 29). Vervolgens werd u gewezen op het feit dat u tijdens het eerste gehoor enerzijds had verklaard dat u op de 3e of 4e dag van het Suikerfeest was vertrokken en anderzijds dat u een week na de 2e dreigbrief was vertrokken. Daarop verklaarde u opnieuw dat u ongeveer een jaar na de aanslag vertrokken bent en dat u dat toen ook zo verklaard had. Er werd gevraagd of u kon verklaren waarom u dan tijdens het eerste gehoor had gezegd dat de tweede brief ongeveer 3-4 weken na de aanslag werd afgegeven en dat u een week later was vertrokken. Daarop antwoordde u dat u toen hetzelfde had gezegd. U voegde er aan toe dat uw vader in behandeling was en dat u vertrok na de tweede dreigbrief (CGVS 2, p. 29). U slaagt er niet in om een afdoende verklaring te geven voor de inconsistenties wat betreft het moment van uw vertrek in Afghanistan. Aangezien het moment van uw vertrek verband houdt met de geloofwaardigheid van de problemen die u aanhaalde, kan gesteld worden dat dit de algemene geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas ondermijnt.

Op basis van de bovenstaande vaststellingen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw vrees voor vervolging omwille van het werk van uw vader en uw Engelse studies.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader bevestigen louter uw en uw vaders identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De kopieën van de schooldocumenten van uw vader bevestigen het feit dat hij naar school ging en een opleiding tot ingenieur volgde, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken. De kopieën van de certificaten van diverse opleidingen van uw vader en het kopie van het werkcontract van de NRC bevestigen het werk van uw vader, hetgeen ook niet in twijfel wordt getrokken. De kopieën van de medische documenten van uw vader, de foto's van uw gewonde vader en de filmpjes van uw gewonde vader bevestigen het feit dat uw vader op een bepaald moment gewond is geraakt of althans medische verzorging nodig had, hetgeen op zich niet in twijfel wordt getrokken. De kopie van de brief van de stammenraad van Rodat waarin u problemen bevestigd werden en de twee dreigbrieven, zijn niet van dien aard dat het de bovenstaande beoordeling wijzigt. De documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas maar kunnen zij enkel ter ondersteuning dienen van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Hierbij aansluitend kunnen de kopieën van de brief van het Sehat-e-Ama ziekenhuis en van de brief van het vluchtelingenkantoor niet met zekerheid bevestigen dat uw vader wel degelijk gewond geraakte bij de aanslag. Ten eerste dient gewezen te worden op het feit dat tijdens de bespreking van de documenten met een tolk Pashtou bleek dat de documenten van een slechte kwaliteit en moeilijk leesbaar zijn. Hoewel er in de brief van het vluchtelingenkantoor staat dat uw vader gewond geraakte bij 'de aanslag', kan ook dit document niet gelden als bewijsstuk voor uw verklaringen hierover. Het gaat hier immers louter om een kopie waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze is aangetoond en de bewijswaarde bijgevolg uiterst gering is. Dit geldt eveneens voor de brief van het vluchtelingenkantoor.

Op de filmpjes van het bezoek van de taliban aan het huis van uw maternale oom is te zien hoe enkele gewapende mannen op de binnenplaats van een compound komen en daarbij door twee personen in witte kleren begeleid worden naar verschillende ruimtes, waar ze vervolgens binnengaan en doorzoeken. Er kan echter geen waarde gehecht worden aan dit bewijsmateriaal gezien het feit dat er niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat het in de eerste plaats om het huis van uw oom gaat en dat uw oom te zien is op de filmpjes. Bovendien zijn dergelijke filmfragmenten eenvoudig zelf te fabriceren en is de mogelijkheid tot inscenering hoog, waardoor de waarde ervan ook bijzonder relatief is. Uit het filmpje van de aanslag en waarop te zien is hoe twee personen uit een gebouw naar beneden vallen, kan niet worden opgemaakt dat het met zekerheid om uw vader gaat. Het filmpje is opgenomen vanop een zekere afstand en bovendien is de kwaliteit ondermaats. Daarnaast is de val van de eerste persoon – waarvan u zegt dat het uw vader is (CGVS 2, p. 13) – maar net binnen het beeld te zien, waardoor het moeilijk te zien is en niet met zekerheid kan afgeleid worden om wie het gaat.

Voor de volledigheid wijst het CGVS nog op het feit dat niet in twijfel wordt getrokken dat uw vader werkzaam was voor de NRC maar dat dit gegeven op zich niet automatisch betekent dat er in geval van terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan. Het risico dat familieleden van personen die geassocieerd worden met internationale organisaties, lopen om geïdoleerd te worden door leden van de taliban verschilt van de specifieke context waarin een persoon verkeert. Het loutere feit dat uw vader werkzaam zou zijn (geweest) bij een internationale ngo, kan op zich dus niet volstaan om in uw hoofde een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Dit risico moet in concreto worden aangetoond, aan de hand van geloofwaardige verklaringen van de verzoeker of andere concrete elementen in een geloofwaardig geschetste context. Gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de bedreigingen

die u en uw vader ontvingen ten gevolge van zijn werkzaamheden, kan niet worden aangenomen dat u louter omwille van het profiel van uw vader enige vrees dient te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld

door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt in een eerste middel een gegronde vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst wegens het feit dat hij door de taliban wordt beschouwd als verrader en ketter omdat zijn vader als ingenieur voor de Norwegian Refugee Council (NRC) werkte. Hij licht toe dat zijn vader werd aangevallen door de taliban vanwege zijn werk en aan zijn verwondingen is overleden. Verzoeker stelt dat hij na het overlijden van zijn vader een doelwit was. Er wordt in het verzoekschrift gewezen op objectieve informatie en aangevoerd dat deze informatie overeenkomt met verzoekers verklaringen. Verzoeker meent dus in groot gevaar te zijn in Afghanistan en er gedood of gefolterd te worden.

Er wordt in dit verband aangestipt dat verzoeker onder een risicoprofiel valt als zijnde de zoon van een voormalige hulpverlener van de NRC en dat hij een potentieel doelwit is van de taliban. Deze vrees voor vervolging is gebaseerd op religieuze en politieke overtuiging en is dus gebonden aan het Vluchtelingenverdrag, aldus verzoeker. Er wordt tevens nog betoogd dat het CGVS moet nagaan of de terugkeer van een verzoeker naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico zou inhouden, in hoofde van de asielzoeker, tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In het tweede middel stelt verzoeker zich bewust te zijn van de vastgestelde tegenstrijdigheden maar wenst de nadruk te leggen op een noodzakelijke analyse van zijn vrees in het licht van de objectieve informatie betreffende het risico dat humanitaire hulpverleners en hun gezinsleden lopen om door de taliban te worden vervolgd. Er dient volgens verzoeker aan herinnerd te worden dat verweerder niet betwist dat verzoekers vader voor de Norwegian Refugee Council werkte waarbij wordt benadrukt dat verzoeker - als zoon van een voormalige hulpverlener een doelwit van de taliban is. Verzoeker voegt daaraan toe dat zijn broer onlangs door de taliban werd ontvoerd, dat de taliban de ontvoering hebben gefilmd en de video aan verzoekers oom hebben doorgegeven als een dreigement tegen hem: het doel was de familie te intimideren, door de oom te vragen verzoeker over te dragen of anders zou zijn broer worden vervolgd. Als verzoeker zich niet meldt, zal zijn broer als vergelding worden gedood, aldus verzoeker. Er wordt aangestipt dat verzoeker over de video's van deze gebeurtenis beschikt en deze tijdens de terechtzitting zal tonen. Verzoeker meent dat dit nieuwe element de grootste voorzichtigheid vereist.

Verder wordt in het verzoekschrift opgemerkt dat, ook al zijn er twijfels over verschillende aspecten van verzoekers relaas, het een feit is dat hij wordt bedreigd en gezocht door de taliban en dat hij, indien hij terugkeert, ongetwijfeld het slachtoffer zal worden van vervolging.

In het verzoekschrift wordt vervolgens ingegaan op de vrees in verband met verwestering. Verzoeker geeft aan dat hij Afghanistan verliet vóór de machtsovername van de taliban in de zomer van 2019, dus drie jaar geleden en sinds februari 2021 in België woont. Hij vreest als verwesterd beschouwd te worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Na een uitvoerige theoretische uiteenzetting wordt geconcludeerd dat verzoeker, die Afghanistan drie jaar geleden heeft verlaten en sinds anderhalf jaar in België woont duidelijk is verwesterd zoals blijkt uit zijn kledingstijl, haardracht, gedragswijze en de manier waarop hij zich uitdrukt. In geval van terugkeer meent verzoeker het doelwit te zijn van opstandelingsgroepen omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion zou gezien worden.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft wordt vooreerst ingegaan op de veiligheidssituatie in Afghanistan en wordt aangevoerd dat gelet op de uiteengezette ontwikkelingen het voorbarig lijkt te denken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich heeft gestabiliseerd en dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Daarnaast wordt de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan aangekaart. Concreet wat verzoeker betreft wordt aangevoerd dat verzoekers vader is overleden en dat de oudste van verzoekers jongere broers zorgde voor het levensonderhoud van zijn moeder en broers en zussen doch sinds diens ontvoering door de taliban het gezin in een uiterst preciaire situatie verkeert. Er wordt ook aangevoerd dat het gezin bovendien geen toegang heeft tot elektriciteit. Er wordt in het verzoekschrift geconcludeerd dat de situatie van behoeftigheid waarin verzoeker zich zou bevinden indien hij naar Afghanistan zou terugkeren duidelijk de mate van ernst bereikt die is vereist om te kunnen oordelen dat hij het slachtoffer zou zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- "Afghanistan: COI Repository, 1 September 21-10 August 22" van asylos, met verwijzing naar de weblink;
- "Human Rights in Afghanistan, 15 August 2021-15 June 22" van United Nations Assistance Mission in Afghanistan, met verwijzing naar de weblink.

2.2.2. Op 17 oktober 2022 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker stelt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een vervolgingsvrees wegens het werk van zijn vader als ingenieur voor de Norwegian Refugee Council en wegens het feit dat hij cursussen Engels volgde, waardoor hij en zijn vader meermaals bedreigd werden en zijn vader gewond geraakte bij een aanslag en uiteindelijk stierf aan de gevolgen ervan.

In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt erop gewezen dat:

i) verzoeker er niet slaagde om doorheen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS duidelijkheid te scheppen over wie hij precies vreest of door wie hij en zijn vader bedreigd zijn daar hij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde zodat de onwetendheid over zulk een essentieel element van zijn vluchtrelaas de geloofwaardigheid van zijn verklaringen reeds in ernstige mate ondermijnt;

ii) verzoekers verklaringen omtrent de dreigbrieven verschillende inconsistenties en tegenstrijdigheden bevatten zoals over het al dan niet lezen van de brieven, over wanneer de eerste en tweede dreigbrief werden afgeleverd nu uit de vertaling blijkt dat de eerste dreigbrief werd opgesteld in juli 2018 terwijl verzoeker spreekt van april 2018 en de tweede dreigbrief volgens de vertaling dan weer zou dateren van maart 2018 dus zelfs voordat de eerste dreigbrief volgens verzoeker werd opgesteld alsook over wat verzoeker tegen zijn vader zei tijdens het telefoongesprek na het ontvangen van de eerste dreigbrief en over de manier waarop de dreigbrieven werden afgegeven;

iii) naast de vaststelling dat geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen over de dreigbrieven, de verklaringen aangaande de aanslag waarbij verzoekers vader gewond geraakte niet weten te overtuigen gelet op de tegenstrijdige verklaringen over wie de aanslag had opgeëist, over wat zijn vader had gedaan kort na de aanslag, over waar verzoeker zijn vader voor de eerste keer zag na de aanslag, over de periode waarin de vader in Pakistan verbleef en over hoe lang verzoeker voor zijn vader zorgde nadat hij gewond was geraakt waarbij wordt geconcludeerd dat bovenstaande elementen met betrekking tot de nasleep van de aanslag ernstige twijfels doen rijzen over de aanwezigheid van verzoekers vader bij de vermelde aanslag en dat hij daarbij gewond geraakte;

iv) verzoeker er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat zijn vader is overleden gelet op zijn inconsistente verklaringen over het tijdstip van overlijden en gelet op de tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ waar verzoeker verklaarde dat zijn vader was ondergedoken;

v) verzoeker er tot slot doorheen zijn verklaringen niet in slaagt het tijdstip van vertrek aannemelijk te maken omdat er ook in dit verband inconsistente verklaringen worden afgelegd.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

In het verzoekschrift wordt evenwel opgeworpen dat verzoekers broer onlangs door de taliban werd ontvoerd, dat de taliban de ontvoering hebben gefilmd en de video aan verzoekers oom hebben doorgegeven als een dreigement tegen hem. Er wordt aangestipt dat verzoeker over de video's van deze gebeurtenis beschikt en deze tijdens de terechtzitting zal tonen. De Raad moet evenwel vaststellen dat verzoeker niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die, ondanks de voorgehouden video, geenszins gestaafd worden. Gelet op het gegeven dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers

vluchtrelaas en problemen met de taliban, kan verder ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers blote bewering dat zijn broer omwille van deze eerdere problemen zou ontvoerd zijn door de taliban.

Verzoeker benadrukt verder de werkzaamheden van zijn vader voor de NRC die door verweerder niet betwist worden en wenst de nadruk te leggen op een noodzakelijke analyse van zijn vrees in het licht van de objectieve informatie betreffende het risico dat humanitaire hulpverleners en hun gezinsleden lopen om door de taliban te worden vervolgd. Er dient volgens verzoeker aan herinnerd te worden dat verweerder niet betwist dat verzoekers vader voor de Norwegian Refugee Council werkte waarbij wordt beklemtoond dat verzoeker - als zoon van een voormalige hulpverlener een doelwit van de taliban is en onder een risicoprofiel valt.

De Raad moet evenwel opmerken dat verweerder niet heeft nagelaten deze vrees (ook toekomstig) te beoordelen en wijst op volgende motivering in de bestreden beslissing:

“Voor de volledigheid wijst het CGVS nog op het feit dat niet in twijfel wordt getrokken dat uw vader werkzaam was voor de NRC maar dat dit gegeven op zich niet automatisch betekent dat er in geval van terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan. Het risico dat familieleden van personen die geassocieerd worden met internationale organisaties, lopen om geïsoleerd te worden door leden van de taliban verschilt van de specifieke context waarin een persoon verkeert. Het loutere feit dat uw vader werkzaam zou zijn (geweest) bij een internationale ngo, kan op zich dus niet volstaan om in uw hoofde een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Dit risico moet in concreto worden aangetoond, aan de hand van geloofwaardige verklaringen van de verzoeker of andere concrete elementen in een geloofwaardig geschetste context. Gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de bedreigingen die u en uw vader ontvingen ten gevolge van zijn werkzaamheden, kan niet worden aangenomen dat u louter omwille van het profiel van uw vader enige vrees dient te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan.”

Hierboven is reeds gebleken dat verzoeker de vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid inzake de bedreigingen door de taliban van hem en zijn vader omwille van diens werkzaamheden bij de NRC en wegens de door verzoeker gevolgde cursussen, niet in een ander daglicht kan plaatsen. Het louter herhalen dat zijn vader voor de NRC heeft gewerkt, werpt dienaangaande geen nieuw licht op de zaak.

In zoverre verzoeker, in het licht van de machtsovername door de taliban, thans bij een terugkeer zou vrezen dat de taliban hem zou vervolgen, omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader, wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan, evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van personen die hebben gewerkt voor humanitaire organisaties, nationale en internationale NGO's, laat staan voor hun familieleden (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 178-180; EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 22, p. 72-74).

Er kan worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de afgelopen jaren de taliban steeds meer geprobeerd hebben zich voor te doen als een regering die toezicht houdt op de dienstverlening, en dienovereenkomstig met hulporganisaties hebben samengewerkt. In sommige gevallen waren NGO-medewerkers het doelwit van actoren in het conflict omdat hun activiteiten als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen werden beschouwd. Andere voorbeelden betreffen mensen die actief waren in poliovaccatiecampagnes (soms beschouwd als spionnen) of in ontmijningsprogramma's (beschouwd als een activiteit die indruist tegen de militaire belangen van de taliban). Incidenten met de taliban- of (pro-)staatsactoren deden zich vaak voor in gevallen waarin ziekenhuizen en hulpverleners ervan werden beschuldigd gewonde strijders te hebben behandeld (of dat weigeren) of werden beschuldigd van spionage of heimelijke steun aan de andere partij in het conflict. Ook UNAMA heeft melding gemaakt van doelgerichte moorden op humanitaire hulpverleners in de eerste helft van 2021. Dergelijke doelgerichte moorden omvatten de aanval op ontminners, poliovaccatie-medewerkers en NGO-medewerkers in juni 2021.

Na de machtsovername door de taliban werden enkele humanitaire hulpverleners uit Afghanistan geëvacueerd. In september 2021 verklaarden de de-facto autoriteiten de garanties voor "de veiligheid en beveiliging van humanitair personeel" en bewegingsvrijheid van humanitaire hulpverleners, waaronder vrouwen. De toezeggingen "om humanitaire hulpverleners te beschermen" werden in februari 2022 herhaald. Volgens berichtgeving op 2 februari 2022 bemoeide het de-factobestuur zich niet met het werk van het WFP in de provincie Logar en bood het veiligheid op de distributieplaatsen. Vanaf maart 2022 meldde UNOCHA dat haar humanitaire partners in Afghanistan gemakkelijker naar moeilijk bereikbare gebieden konden reizen in vergelijking met de periode vóór de overname; naar verluidt bemoeiden de

provinciale de-facto autoriteiten zich echter met de werkprocessen van humanitaire actoren, waaronder de selectie van begunstigden en/of het distributieproces. Volgens UNOCHA werd in 57% van de Afghaanse districten melding gemaakt van "geweld tegen en/of bedreigingen van humanitair personeel, middelen en/of faciliteiten".

Een vertegenwoordiger van een internationale organisatie in Afghanistan, die in maart 2022 werd geïnterviewd, merkte op dat de taliban "onlangs" hadden geprobeerd zich te bemoeien met de gebieden die lokale NGO's moesten bedienen en zei dat er "voorbeelden waren van aanvallen op NGO-medewerkers" die hulp distribueerden. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 meldde UNOCHA 134 gevallen van "geweld tegen humanitair personeel, goederen en faciliteiten", waarvan 70 naar verluidt door gewapende criminele groepen (ACG), 47 door taliban-troepen, 10 door taliban-autoriteiten, 3 door leden van de gemeenschap en 3 door ISKP. In april 2022 werden humanitaire hulpverleners in de steden Kabul, Herat en Jalalabad getroffen door een reeks door ACG gepleegde berovingen, waarbij twee humanitaire hulpverleners gewond raakten. In juni 2022 registreerde UNOCHA vijf incidenten van bedreiging van humanitaire hulpverleners, goederen en voorzieningen, negen incidenten van berovingen en/of diefstallen van humanitaire voorzieningen, twee aanvallen op humanitaire hulpverleners en twee arrestaties/aanhoudingen van humanitaire hulpverleners.

Ondanks deze diverse veiligheidsincidenten, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van (voormalige) medewerkers van humanitaire organisaties, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met verzoekers profiel, met name met name familieleden van NGO-medewerkers of werknemers van een humanitaire internationale organisatie. Een mogelijke nood aan internationale bescherming is afhankelijk van de risicobepalende omstandigheden.

Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn onder meer het geslacht (d.w.z. vrouwen), de aard van de activiteiten (bv. activiteiten voor nationale/internationale NGO's in verband met poliovacinatie, ontmijsing, activiteiten die als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen worden beschouwd, enz), een link met de regering of buitenlandse donoren, zich uitspreken of optreden tegen de taliban of een andere gewapende groepering, de afkomst uit gebieden waar ISKP operationele capaciteit heeft, enz.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Zoals hierboven gesteld, wordt in de landeninformatie aangegeven dat bepaalde profielen meer worden geïdentificeerd. Door louter te benadrukken dat zijn vader als ingenieur heeft gewerkt voor de NRC brengt verzoeker geen elementen bij op grond waarvan kan worden vastgesteld dat verzoeker, thans, een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van de werkzaamheden van zijn vader voor een internationale humanitaire organisatie. Het komt in deze ook niet aan de Raad toe om deze leemten in verzoekers vluchtrelaas op te vullen en hierover te speculeren. Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat de problemen die verzoeker en diens vader in het verleden zouden hebben gekend met de taliban als ongeloofwaardig werden beschouwd (zie supra).

Tevens kan aangestipt worden dat verzoeker over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in Afghanistan waarbij moet herhaald worden dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn achterblijvende familie in Afghanistan – met name zijn moeder, broers en zussen en ooms – problemen kennen.

In het licht van deze omstandigheden, volstaat het niet om louter te poneren dat verzoeker zal worden geïdentificeerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens de werkzaamheden van zijn vader voor de NRC.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens verwestering. Verzoeker voert aan dat hij Afghanistan drie jaar geleden heeft verlaten en sinds anderhalf jaar in België woont en

betoogt dat hij duidelijk is verwesterd zoals blijkt uit zijn kledingstijl, haardracht, gedragswijze en de manier waarop hij zich uitdrukt. In geval van terugkeer meent verzoeker het doelwit te zijn van opstandelingsgroepen omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion zou gezien worden.

In zoverre verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen

kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factotalibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesties" (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA Afghanistan security situation augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "amr bil-maruf" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district

tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA Afghanistan targeting of individuals p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-factotalibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-factotalibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit

het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-factotalibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: "Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 38 in EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23-24 in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA,

waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie en naar zijn verblijf buiten Afghanistan maakt verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, verzoeker, die thans 22 jaar oud is, Afghanistan verliet toen hij reeds meerderjarig was en dus zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt moslim te zijn (Verklaring DVZ van 10 maart 2021, p. 6).

Verzoeker onderhoudt bovendien nog steeds contact met zijn gezin en familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (eerste persoonlijk onderhoud, p. 8, 10-11; tweede persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Verzoeker laat na zijn beweerde verwestering concreet uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa. Evenmin maakt verzoeker – die afwezig was ter terechtzitting en werd vertegenwoordigd door een advocaat – met zijn loutere poneringen dat zijn verwestering blijkt uit zijn kledingstijl, haardracht, gedragswijze en de manier waarop hij zich uitdrukt, aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker toont zodoende niet aan het doelwit te kunnen zijn van opstandelingsgroepen omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion zou gezien worden.

2.3.4.3. Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak "*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*", wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker betoogt dat zijn vader is overleden en dat de oudste van zijn jongere broers zorgde voor het levensonderhoud van zijn moeder en broers en zussen doch sinds diens ontvoering door de taliban het gezin in een uiterst precaire situatie verkeert en er geen toegang is tot elektriciteit, wordt op het volgende gewezen. Vooreerst moet herhaald worden dat zoals hoger weergegeven niet kan vastgesteld worden dat verzoekers vader overleden is gelet op de tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Ook wordt de voor het eerst in het verzoekschrift opgeworpen bewering dat verzoekers broer is ontvoerd door de taliban geenszins gestaafd door enige bewijskrachtige elementen. Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoekers vader is overleden en zijn broer niet meer kan voorzien in het levensonderhoud van het gezin, moet de Raad evenwel opmerken dat verzoeker kan rekenen op een uitgebreid familiaal netwerk in Afghanistan. Hij verklaarde overigens uitdrukkelijk dat zijn overgebleven moeder en broers en zussen soms verbleven bij zijn paternale nonkels en soms bij zijn maternale nonkels (eerste persoonlijk onderhoud, p. 8-9; tweede persoonlijk onderhoud, p. 7). Tevens kan aangestipt worden dat verzoeker ook stelde dat zijn familie eigen velden had waarop ook hij heeft gewerkt (eerste persoonlijk onderhoud, p. 6). In deze omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest "*M'Bodj*" betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van

herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” in casu naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO’s of NGO’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van

Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio’s, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden

opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van ‘*riots*’, ‘*protests*’ en ‘*strategic developments*’ worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een aanval op een controlepost van de taliban door onbekenden, de moord op een lid van de taliban door ISKP en een aanval van het NRF op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi’s, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP’s) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovendien, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, in casu de provincie Nangarhar. Verzoeker brengt geen informatie bij die ander licht kan werpen op voorgaande analyse. Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij aanvullende nota van 17 oktober 2022 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is en dat sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. In de mate dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemd worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een

verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU